

Nr 26

Av herrar **Hamrin** och **Rimmerfors**, *angående ökat bidrag till den s. k. länkrörelsen.*

För var och en, som ägnat någon uppmärksamhet åt frågan om vad som kan och bör göras för att råda bot på alkoholmissbruket och komma dess offer till hjälp, framstår det allt klarare, att samhället i den s. k. länkrörelsen, som i sig innefattar också de svenska A.A.-grupperna («anonyma alkoholister»), har fått ett instrument av icke ringa verkningskraft.

Det är, som bekant, här fråga om en helt frivillig sammanslutning av f. d. alkoholister, som se som sin uppgift att solidariskt förhjälpa varandra till ett helnyktert levnadssätt. Alldeles som rörelsen i fråga rekryteras efter principer, som väsentligen avvika från de inom den organiserade nykterhetsrörelsen gängse, har man även kommit att i verksamheten tillämpa speciella arbetsmetoder (säkerligen psykologiskt riktigt utformade och odisputabelt ändamålsenliga). Erfarenheten visar, att i åtskilliga fall, där andra försök att förmå alkoholmissbrukaren att överge sina skadliga dryckesvanor slagit slint, har länkrörelsen, i kraft av medlemmarnas starka hjälpvilja och på dyrköpta personliga erfarenheter vunna insikt i alkoholismens problematik, varit till ovärderlig nytta.

Länkrörelsens historia rymmer otaliga slående, mänskligt gripande exempel på effektiviteten i den hjälpverksamhet, som — på ett personligt plan och i okonventionell anda — lämnas av länkrörelsen. In i »länkarnas» kamratskap komma ofta de allra svåraste alkoholmissbrukarna. Ingen tvekan råder därom, att länkrörelsen, som ett komplement till den nykterhetsvård som i övrigt bedrivs i samhället, kommit att få en allt större betydelse. Många som kommit under länkrörelsens inflytande ha lyckats övervinna sitt spritbegär och därmed också fått reda i sin ekonomi och i andra trassliga förhållanden, som följa i alkoholismens spår. Det har visat sig, att alkoholmissbrukare, som ständigt på nytt varit föremål för kostnadskrävande anstaltsvård utan att därigenom ha erhållit verklig bot, kunnat komma till rätta med sina problem just genom kontakten med länkarna, som betyder kontakt med människor med exakt samma personliga problem. »Hjälp andra, som du själv blivit hjälpt», är en av de ledande parollerna inom länkrörelsen. Upplysning och propaganda, förmedlade i gängse former genom raden av eljest föredömligt arbetande nykterhetssällskap och på andra vägar, förfela tyvärr i alltför många fall sin verkan bland det klientel det här är fråga om. Länkrörelsen har — det visar erfarenheten — kommit

att tjäna som en räddningslina av stor social betydelse. Någon inom länkrörelsen verksam medlem har sammanfattat det hela så: »Vi kan trivas ihop, eftersom vi alla sitter i samma båt. Ingen är bättre än den andre, men vi bärs av ett enda patos: att bli fria från vårt spritbegär.»

Med största tillfredsställelse noteras, att det allmänna kommit att alltmer intressera sig för den verksamhet, som av de många länkvadningarna landet runt bedrivs med stor intensitet, trots begränsade resurser. Tidigare anvisades i riksbudgeten ett anslag på blott 5 000 kronor som stöd åt länkrörelsens nykterhetsvårdande, sociala arbete. Budgetåret 1954/1955 utgick ett anslag på 15 000 kronor, och i år hemställer departementschefen om ett belopp för ändamålet på 25 000 kronor. Det sker på förslag av socialstyrelsen, som erinrar om att medan antalet länkvadningar som hittills erhållit bidrag av staten stannat vid 30, skulle det för närvarande vara fråga om ett 70-tal föreningar, som äro i behov av ekonomiskt stöd.

Det synes, inte minst i betraktande av den senaste oroande händelseutvecklingen (starkt stegrade fyllerisiffror, en anmärkningsvärd ansvällning av det grova alkoholmissbruket och dessutom brist på vårdplatser), som om statsmakterna borde på ett långt effektivare sätt stödja just den form av nykterhetsvård, som representeras av länkrörelsen. Inte minst i dagens läge torde länkrörelsen ha alldeles speciella förutsättningar att göra en insats. För att den medlemsvård, som bedrivs inom länkrörelsen, skall kunna byggas ut och effektiviseras, krävs bland annat väsentligt ökade ekonomiska resurser, som möjliggöra anskaffandet av trivsamma och eljest ändamålsenliga lokaler för sällskaplig samvaro m. m. Detta gäller särskilt de många små föreningarna ute i landet. Det säger sig självt, att medlemmarnas egna möjligheter att bestrida dessa kostnader äro mycket begränsade. Staten bör här känna förpliktelsen att verksamt träda till.

Med stöd av det ovan anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte för budgetåret 1956/1957 som bidrag till länkrörelsen anvisa ett belopp på 50 000 kronor, vilket innebär en höjning med 25 000 kronor av det av Kungl. Maj:t föreslagna beloppet.

Stockholm den 18 januari 1956

Yngve Hamrin

Einar Rimmerfors